

faaet Arbejdsanvisningen, skulde tage den Sag ud af de nuværende Arbejdsløshedskassers Haand. Det har aldrig været min Mening. Saa længe Arbejdsanvisning ikke har faaet en samfundsmæssigt tilfredsstillende Løsning, maa det forblive ved det bestaaende, fordi det er saa vigtigt, at den i og for sig udenfor Arbejdsløshedsforsikringen liggende Opgave bliver varetaget, nemlig at der sørges for, at lokale arbejdsløse faar Arbejde et andet Sted, hvis saadant kan findes, og at Arbejdsløshedsforsikringen først træder i Kraft, naar, som jeg har tilladt mig at udtrykke det, der ikke er en Draabe af Arbejde mere at læske en arbejdsløs Arbejder med. Men i det Øjeblik det er saa heldigt, at begge Opgaver ligger samtidig for, kan man efter min Mening faa en tilfredsstillende Løsning af hver enkelt for sig saaledes, at det bliver 2 fortræffelige Tandhjul, som man derefter føjer sammen saaledes, at de kan virke paa hinanden paa den harmoniske Maade, de bør virke.

Jeg skal slutte med at sige, at Højre fremdeles er rede til at yde den størst mulige Medvirking til, at vi allerede i denne Samling kan faa en god Revision af den bestaaende Lov. Men det er en væsentlig Betingelse derfor, at man fra den højtærede Ministers Side stiller sig villig og forstaaende overfor — saaledes former det sig for mig — den offentlige Menings Krav om Indtægtsgrænsernes Forsvinden.

Moestrup: Jeg har det Indtryk, at denne Sag, efter at den nu har været drøftet i 3 Møder, i Virkeligheden er, hvad man kalder uddebatteret, og jeg skal ikke med de Bemærkninger, jeg vil gøre, opholde det høje Tings Tid ret længe. Det, som Diskussionen væsentlig har drejet sig om, har været Bestemmelserne om Indtægtsgrænserne og Statens Tilskud. Det forekommer mig, at ligesom det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) og det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) har dannet den ene Yderside, saaledes har det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) og det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) dannet den anden Yderside. Jeg tror, at vi i de kommende Overvejelser og i det kommende Arbejde om denne Sag gør rettest i, paa det nærmeste i hvert Fald, at blive ved det Grundlag, som blev skabt ved Loven af 9. April 1907. Det var selvfølgelig, at Loven, da vi den Gang lovgav paa et nyt Felt, fik en Tidsbegræns-

ning, og at det blev bestemt, at den om nogle Aar skulde revideres, og det er lige saa selvfølgelig, at man, naar man ser visse Brøst ved Loven, eller i alt Fald Ting, som ikke svarer til de Forudsætninger, ud fra hvilke den blev givet, i nogen Maade søger at rette derpaa. Men der er en Ting, man under dette Arbejde vel maa vogte sig for, og det er jeg ogsaa overbevist om, at man fra alle Sider helst vil, det er at rokke ved det Grundlag, der blev skabt ved denne Lov, paa en saadan Maade, at man kommer til at skade den Institution, som er skabt ved den.

Naar jeg allerede i min første Tale ved denne Lejlighed nævnedes, at Statstilskuddet var steget meget mere, end man forudsatte, da Loven blev vedtaget, pegede jeg paa et særligt Punkt, som jeg mente havde været noget Anledningen dertil. Det var Sæsonarbejderne og den Støtte, de ved Loven havde faaet til de Kasser, hvori de særlig findes. Jeg pegede paa, at man allerede i Kommissionen havde søgt at værgе sig imod, at der netop paa dette Punkt skulde komme Forhold frem, som vilde bevirke, at Loven kom til at se noget anderledes ud, naar den havde virket i nogle Aar, end den gjorde, den Gang den blev vedtaget. Jeg tror, at dette er Forhold, som vi fremdeles maa have under Overvejelse under det kommende Udvalgsarbejde.

Det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) nævnedes forleden noget om to Arter af Forsikring, hvoraf der kunde gives Statstilskud til den ene, men ikke til den anden. Jeg skal ikke pege paa noget andet eller noget nyt, men jeg vil dog nævne en Ting, som kunde tages under Overvejelse, og det var Spørgsmaalet om, hvorvidt Statens Tilskud ikke kunde sættes noget i Forhold til Medlemstallet, ikke alene i Forhold til Præmien. Det er en Tanke, som maaske strejfer det, som det ærede Medlem fra Slagelse tænkte paa, og som ikke er ukendt, idet vi har Bestemmelser i den Retning i Sygekasseloven. Hvorvidt det er gør ligt, og hvorvidt der her er en farbar Vej, skal jeg ikke i Øjeblikket udtale mig om, men der foresvæver mig noget om, at man derved kunde komme til at støtte de lavest lønnede Fag og de Kasser, som har det mindste Medlemsbidrag, medens de bedre lønnede Fag og Kasserne med de større Bidrag ikke fik saa stort et Statstilskud som nu.

Den højtærede Minister har gjort Rede for de Afvigelser fra den gældende Lov, som han har indsat i det foreliggende Lov-